

КЖЩИЧКАТА НА АНДЕРСЕНА

Андерсенъ

Кой отъ васъ не е чулъ приказниѣтъ на Андерсена? Кой не знае излата за змержавието? А малката, морска шринка, която забвела всичкитѣ свои морски радости съ саргачевишкото кълчице, за да стане човѣкъ — това не ни е застанало да страдаме наравно съ нея? Кою не се е искало да хвърли погледъ на сансовитиѣтъ, на тѣлото строито хоро въздухъ обитиѣтъ, вкарвани и калифони хълчиета, въ прохладниѣтъ августовски вечерни, когато тѣлоиѣтъ разваляше се, прозрачни санджии изглеждатъ за корета като сенкава мъгла; казанъ изглеждатъ, защото корета вече не вѣрватъ, приказката за тѣкъ не съществува. Но, — съществувагътъ нѣ-

къде занесени, влезени нѣкои елзаски гори кждето, неизбѣрно по зелени пикети, се даината въ есеннитѣ нощи разни подирни дулове, пренасайки своитѣ скривеници. . . Изъ Балтийско море стърчатъ метли, които на слънцето изглеждатъ като бровици. Старитѣ разправятъ, че морскитѣ дѣвци нѣветъ съ тѣкъ думото на морето. . .

Някъ въ Денна едно градче, трето по голѣмина въ тѣя кѣлнени държави, което се казва Оденсе. Въ това градче, на жѣстото, кждето се кръстосватъ две тѣсно улици, зѣобичаени съ едноетажни къщи, тѣзи и страни, се намира на едрѣя отъ жлѣтиѣтъ, кѣлнени, малка кѣрвена къщичка, съ сѣбѣлоани стени, въздухъ които има наднѣсъ, който трудно може да се забележи и прочете, че тѣкъ е житиѣтъ Андерсена.

Той се е родилъ въ 1805 годниа, а е умрѣлъ, струва ми се, въ 1875 годниа. Бѣше му е бѣлъ бѣднѣи боушѣръ. Градското и бѣднѣо дѣте обичало е монѣло да говори съ приказниѣтъ същества, които населавали природата; може би тѣ съ и подтинали четиридесетгодишното монѣло да оиде, безъ пари, съ малка торбичка презъ рѣмо, въ Копенгагенъ, за да наѣтри само „своа живогъ“.

И вие сте го наѣтрили, г. Андерсенѣтъ; всичкитѣ живогъ е бѣлъ приказни и всичи живогъ е създали приказни. Разправятъ, че единъ отъ всичитѣ добри познати не пожелавалъ да говори съ васъ на „ти“. Вие сте се обидили за това, защото вие сте бѣли безкрайно много чувствителни, и дълго не сте могли да забравите обидата. . . Отъ простата обѣда да изменила чудната приказка „Снѣга“, кждето всичата снѣга казвала да ти говорниа „ти“.

Вѣстре къщичката въ Оденсе е приказна, като играчка, съ нѣкои крѣти, цѣлата напълнена съ старинни дреболии, изрѣзани отъ харти чѣвѣчета и птици, съ грижливо събрани въ дѣбуиѣтъ вѣстниарски карикатури и гравюри на важни господа, съ всички поддирѣции буѣжитѣ нѣкъ, енк. По стѣнитѣ висятъ иллюстрациии кѣлъ приказниѣтъ, а отъ жлѣта гледатъ дългоноса и добъръ бѣсътъ на Андерсена.

Въ всичата малка къщичка, г. Андерсенѣтъ, трѣбѣе да се вѣдѣа, като се свине вѣстниа, оидѣ цѣлнѣсътъ и като се погледне шалчето, което се вѣдѣа кѣлъ подъ длѣгата и елегантнѣ